

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Karolina Majewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu z udziałem **X. Y.** – sędziego Sądu Rejonowego w D.,
w dniu 23 maja 2023 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej wniosku SSR X. Y.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Izby
Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW
16/22, zmieniającym wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z
dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...]

orzeka:

1. wznowić postępowanie dyscyplinarne w sprawie **X. Y.** – sędziego
Sądu Rejonowego w X., zakończone prawomocnym wyrokiem Izby
Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt
II DOW 16/22;

2. uchylić wyrok Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29
czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW 16/22, zmieniający wyrok Sądu
Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2018
r., sygn. akt ASD [...];

3. utrzymać w mocy zaskarżony wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...]. z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...];

4. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w E., we wniosku z dnia 28 maja 2019 r., sygn. SD [...], o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, skierowanym do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], zarzucił obwinionemu X. Y. - sędziemu Sądu Rejonowego w X., to że w okresie od [...] do [...], pełniąc funkcję Przewodniczącego [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X. nie sprawował należytego nadzoru nad pracą sekretariatu tego wydziału, wskutek czego doprowadził do niezaznajamiania się z wpływającymi pismami, których załatwienie pozostawało w jego kompetencjach, niewydawania co do nich bezzwłocznie odpowiednich zarządzeń, nienadawania właściwego biegu wpływającym pismom, a w tym do niepobrania niezwłocznie do wydruku nie mniej niż 1417 spraw przekazanych w systemie teleinformatycznym przez Sąd Rejonowy w L. oraz nieprzekazania niezwłocznie, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, sądowi właściwemu do ich rozpoznania wniesionych przez R. N. S. F. I. Z. z siedzibą w K. 32 skarg na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jakie wpłynęły do wydziału w okresie od dnia 24 kwietnia 2018 r. do dnia 7 maja 2018 r., czym dopuścił się nieumyślnie oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa, tj. § 57 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych oraz art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych - dalej powoływana jako u.s.p.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej obwinionego SSR X. Y. wyrokiem z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt

ASD [...] uznał go za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p. i wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia (akta o sygn. ASD [...], k. 530-531, akta o sygn. II DOW 16/22 k. 12 – 29).

Odwołanie od tego wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] złożył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Zaskarżył to orzeczenie w całości na niekorzyść i zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne ustalenie, że obwiniony X. Y. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa nieumyślnie, podczas gdy przeprowadzenie oceny zgromadzonych dowodów, swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku, że dopuścił się on oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa umyślnie, z zamiarem ewentualnym;

- rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie obwinionemu X. Y. kary dyscyplinarnej upomnienia, podczas gdy uwzględnienie ustawowych dyrektyw wymiaru kary w kontekście zebranych dowodów, prowadzi do wniosku, że obwinionemu winna być wymierzona kara dyscyplinarna przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt, ASD [...], poprzez przyjęcie w opisie przypisanego obwinionemu X. Y. czynu, że dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa umyślnie, z zamiarem ewentualnym oraz wymierzenie kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe (akta o sygn. II DOW 16/22 k. 12 – 29).

Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej wyrokiem z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW 16/22, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w K. z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...], w ten sposób, że w miejsce wymierzonej kary dyscyplinarnej upomnienia orzekł karę dyscyplinarną nagany, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (akta o sygn. II DOW 16/22 k. 12 – 29).

Pismem z dnia 2 stycznia 2023 r. X. Y. - sędzia Sądu Rejonowego w X., **wniósł** na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy

o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW 16/22 (akta o sygn. II ZO 4/23 k.3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek sędziego X. Y. o wznowienie postępowania, zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259), w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy (tj. od 15 lipca 2022 r.) sędziemu, wobec którego wydany został przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej prawomocny wyrok dyscyplinarny przysługuje wniosek o wznowienie postępowania.

Powołany przepis nie uzależnia wznowienia postępowania dyscyplinarnego od wystąpienia przesłanek wznowieniowych określonych w art. 540 – 540b k.p.k., albowiem w zakresie nieuregulowanym w cyt. wyżej ustawie odsyła do przepisów u.s.p. (art. 18 ust. 8). Jediną przesłanką skutkującą wznowieniem, w tym trybie, postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym wyrokiem jest udział w składzie orzekającym sądu dyscyplinarnego sędziego Izby Dyscyplinarnej.

Przyjęcie przez ustawodawcę takiego wyjątkowego rozwiązania prawnego jest następstwem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym m.in. wyroku z dnia 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19 Komisja Europejska przeciwko Polsce (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów), w którym orzeczono, że Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE między innymi nie zapewniając niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów (art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w związku z art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, zmienionej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw). Podobnie w wyroku z dnia 22 lipca 2021

r., wydanym w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 EKPCz w związku z rozpoznaniem przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego kasacji obwinionej adwokat Joanny Reczkowicz wniesionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, gdyż, cyt.: Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, która rozpoznawała sprawę skarżącą, nie była „sądem ustanowionym ustawą”. Z tego też względu, w dniu 9 czerwca 2022 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zam. Dz. U. z dnia 14 czerwca 2022 r., poz. 1259), która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie powołanej wyżej ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, a utworzono Izbę Odpowiedzialności Zawodowej, która przejęła do prowadzenia sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej (art. 8 ust. 2).

Wobec powyższego, wniosek SSR X. Y., we wskazanym zakresie, z uwagi na spełnienie wymogów ustawowych, jest w pełni zasadny i zasługuje na uwzględnienie, a tym samym wyrok Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW 16/22, zmieniający wyrok Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...]. z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...] nie mógł się ostać.

W następstwie wznowienia postępowania i uchylenia prawomocnego wyroku Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II DOW 16/22, (rozstrzygnięcia z pkt 1 i pkt 2 wyroku), Sąd Najwyższy w ramach kontroli instancyjnej, zobligowany był do rozpoznania odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wniesionego na niekorzyść obwinionego X. Y., od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...].

W związku z tym odwołaniem Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie złożone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...]. z dnia 2 grudnia 2019 r., sygn. akt ASD [...], nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i uznał obwinionego X. Y. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.p.s. Ocena całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania mieściła się w granicach zasady swobodnej oceny dowodów, albowiem była zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, wskazaniem wiedzy i logicznego rozumowania. Dlatego też nie sposób podzielić pierwszego z zarzutów odwołania, a mianowicie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że obwiniony X. Y. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa nieumyślnie. Według Autora odwołania prawidłowym byłoby uznanie, że obwiniony popełnił przypisane mu przewinienie dyscyplinarne umyślnie, z zamiarem ewentualnym.

Poza sporem jest, iż przewinienia dyscyplinarne mogą być – co do zasady - popełnione umyślnie lub nieumyślnie (por. art. 9 k.k. w zw. z art. 128 u.s.p.). Możliwe są jednak i takie sytuacje, w których konkretne stany faktyczne będą określały zarzucane zachowanie się sprawcy w ten sposób, że nie dadzą się one ze swojej istoty pogodzić z formułą nieumyślności (por. L. Gardocki, Prawnokarna problematyka sędziowskiej odpowiedzialności dyscyplinarnej, w: J. Giezek (red.), Przepięstwo – kara – polityka kryminalna. Problemy tworzenia i funkcjonowania prawa. Księga jubileuszowa z okazji 70. Rocznicy urodzin Profesora Tomasza Kaczmarka, Kraków 2006, s. 192 – 193, P. Jóźwiak, Odpowiedzialność dyscyplinarna w sporcie, Poznań 2014, s. 196 – 197). Zgodnie z przepisem art. 9 k.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów po myśli art. 128 u.s.p., czyn popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni), albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny). Tak więc, istotą umyślności jest zamiar popełnienia czynu zabronionego. Oznacza on świadomość sprawcy i jego wolę urzeczywistnienia swoim zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) znamion czynu zabronionego – jego strony przedmiotowej, przedmiotu i podmiotu (przy przestępstwach indywidualnych) Wyróżnia się dwie postaci zamiaru, które w doktrynie i orzecznictwie noszą nazwę:

- zamiar bezpośredni,

- zamiar ewentualny.

Zamiar bezpośredni polega na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Zdaje sobie sprawę z tego, że to, czego wykonanie sobie zamierzył, stanowi czyn zabroniony, i chce go popełnić (por. np. M. Budyn – Kulik, *Umyślność w prawie karnym i psychologii. Teoria i praktyka ścigania*, Warszawa 2015, s. 35 – 38). Zamiar ewentualny polega na tym, że brak jest u sprawcy jednoznacznie określonej chęci popełnienia czynu zabronionego. Nie można jednak powiedzieć, że zdecydowanie nie chce jego popełnienia. Sprawca przewiduje taką możliwość i godzi się na to. Zamiar ten nie występuje samodzielnie. Zawsze towarzyszy jakiemuś innemu zamiarowi bezpośredniemu, który nie musi być skierowany na realizację stanu rzeczy mającego znaczenie dla prawa karnego, choć oczywiście może towarzyszyć także zamiarowi popełnienia przestępstwa lub wykroczenia (por. M. Budyn – Kulik, *Umyślność w prawie karnym i psychologii. Teoria i praktyka ścigania*, Warszawa 2015, s. 38 – 57). Istotą zaś nieumyślności jest brak zamiaru. Nieumyślność polega na zachowaniu nieostrożnym w danych okolicznościach.

W orzecznictwie karnym podnosi się, że przyjęcie zamiaru musi opierać się na pewnym ustaleniu, że określony skutek był rzeczywiście wyobrażony przez konkretnego sprawcę i akceptowany, a nie jedynie możliwy do wyobrażenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy podzielić zapatrywanie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], że obwiniony X. Y. dopuścił się nieumyślnie oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa - art. 57 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych oraz art. 7 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 u.p.s. Zauważyć należy, że złożone w niniejszej sprawie zeznania świadków były zbieżne i wzajemnie się uzupełniały. Najistotniejsze z punktu widzenia poczynienia ustaleń w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego X. Y., były zeznania świadka E. N., która w okresie objętym czynem przypisanym obwinionemu X. Y., zajmowała stanowisko Kierownika Sekretariatu [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X. Świadek ta zeznała, że nie przekazywała

obwinionemu X. Y., który pełnił wówczas funkcję przewodniczącego tego Wydziału, wszystkich niezbędnych informacji, z którymi powinien być on zaznajamiany. Nie informowała, że nie pobiera wszystkich spraw z EPU, jak również nie przedstawiała przewodniczącemu [...] Wydziału [...] akt spraw z wpływającymi skargami na przewlekłość postępowania, czy też pism, na które należało udzielić odpowiedzi, bądź nadać im dalszy bieg. Należy uznać więc, że takie postępowanie E. N. w znaczny sposób przyczyniło się do niewłaściwego, w tym obszarze, funkcjonowania [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X. Ten fakt musi również zostać dostrzeżony, gdy dokonuje się ustaleń i oceny w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej obwinionego X. Y. pełniącego funkcję przewodniczącego tego Wydziału. Należy dać wiarę wyjaśnieniom obwinionego, że z uwagi na fakt, iż E. N. była doświadczonym pracownikiem, zajmującym stanowisko kierownicze od [...] i według jego wiedzy sumiennym oraz należycie wywiązującym się z obowiązków kierowniczych, mimo przeszkód w postaci dużej ilości zleconej pracy, braków kadrowych, czy też nienajlepszych warunkach pracy, darzył ją zaufaniem i wierzył we wszystkie przekazywane informacje. Bezsporne jednak jest, iż nawet przy pełnym zaufaniu do podległego pracownika, obwiniony powinien, będąc zobowiązany do sprawowania nadzoru nad jej pracą, dokonywać kontroli wykonywanych przez nią zadań urzędniczych, jak również, co jakiś czas, samodzielnie weryfikować przekazywane mu informacje. Z pewnością nadzór nad pracą kierownika sekretariatu nie powinien sprowadzać się jedynie, mimo obdarzenia jej dużym zaufaniem, do bezrefleksyjnego przyjmowania przekazywanych przez nią informacji. Obwiniony X. Y. powinien podjąć tego rodzaju czynności nadzorcze nad pracą sekretariatu [...] Wydziału [...], które dawałyby mu możliwość oceny, jaki jest rzeczywisty poziom zaległości w zakresie wpływających spraw i korespondencji, a w konsekwencji wydać stosowne zarządzenia nadzorcze zmierzające do poprawy takiego stanu rzeczy. Należy jeszcze raz podkreślić, że obwiniony X. Y. trafnie został uznany przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...], winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego we wniosku zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, gdyż jak wynika to ze zgromadzonych dowodów, nie sprawował należytego nadzoru nad pracą sekretariatu [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X.. Wiedział o trudnych warunkach kadrowych sekretariatu oraz o znacznym obciążeniu pracą jego

pracowników, a w tym przede wszystkim E. N. Również do właściwych przemysłów powinny go skłonić zalegające w sekretariacie kartony z wpływającymi pismami, a także wynikający z uwidocznionych dat wpływu, bezsporny fakt przedstawiania mu z opóźnieniem pism. Taki stan rzeczy dowodzi niedbalstwa obwinionego X. Y. w zakresie sprawowanego nadzoru nad pracą sekretariatu [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X., jak to trafnie ustalił Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...]., nie zaś jego działania z zamiarem ewentualnym.

Przechodząc do drugiego zarzutu odwołania, czyli zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej, to również i ten zarzut nie jest zasadny. W ocenie Sądu Najwyższego, wymierzona przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...], kara upomnienia jest, w realiach niniejszej sprawy, karą dyscyplinarną adekwatną do wagi przypisanego obwinionemu X. Y. przewinienia dyscyplinarnego, w tym jego stopnia społecznej szkodliwości. Wbrew twierdzeniom Autora odwołania nie jest to kara rażąco niewspółmiernie łagodna. Należy podkreślić, iż samo pojęcie niewspółmierności kary dyscyplinarnej jest niezwykle ocenne, szczególnie z powodu niedookreśloności kryteriów owej „współmierności”. W orzecznictwie karnym dominuje pogląd, że taka rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż **zachodziłaby wyraźna różnica** pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1973 r., sygn. akt III KR 254/73, OSNPG 1974, z. 3 – 4, poz. 51). Słowo **rażący** oznacza: „rzucający się w oczy, dający się łatwo stwierdzić, wyraźny, oczywisty, bezsporny, niewątpliwy” (por. M. Szymczak, Słownik języka polskiego. T III, Warszawa 1982, s. 24). W doktrynie karnistycznej, podkreśla się, iż górną granicę kary wymierzanej wyznacza zawsze stopień zawinienia sprawcy, gdyż kara swoją dolegliwością nie może przekraczać intensywności zarzutu stawianego sprawcy. Z kolei dolną granicę wymiaru kary wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej, gdyż wymierzona kara nie może być swoją dolegliwością łagodniejsza od dolnego progu społecznej tolerancji (por. A. Zoll, Polityka karna

w kontekście obowiązku poszanowania godności osoby karanej, w: J. Utrat – Milecki, Kara w nauce i kulturze, Warszawa 2009, s. 52). Kary dyscyplinarne są przede wszystkim ukierunkowane na zapewnienie prawidłowego wykonywania określonego zawodu (por. W. Koziół, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy, Warszawa 2023, s. 62 – 70). Wskazuje się, że w przypadku kar dyscyplinarnych na pierwszy plan wysuwają się: funkcja wychowawcza, prewencyjna „wewnątrzsanacyjna” – polegająca na tym, że postępowanie dyscyplinarne służy samooczyszczaniu danej grupy społecznej (por. B. Janusz – Pohl, Optymalizacja sankcji dyscyplinarnej – rozważania w kontekście gwarancyjnej funkcji zakazu reformationis in peius na gruncie ustawy o Policji, w: P. Jóźwiak (red), Sankcje dyscyplinarne w służbach mundurowych, Piła 2019, s. 15 – 25).

Sąd Najwyższy widzi trafnie wskazane okoliczności obciążające. Niemniej jednak nieumyślny charakter czynu, jak i ustalony stopień jego społecznej szkodliwości, nie pozwalają przyjąć, iż orzeczona kara upomnienia, jest w realiach tej sprawy karą rządzącą łagodną, a tylko taka konstatacja pozwalałaby na zaostrezenie orzeczonej kary dyscyplinarnej. Podkreślenia wymaga, że obwiniony X. Y. jest sędzią z długoletnim stażem, był w przeszłości [...], a obowiązki Przewodniczącego [...] Wydziału [...] tego Sądu pełnił od [...] i do czasu ujawnienia ustalonych w niniejszej sprawie uchybień, swoje obowiązki służbowe wykonywał prawidłowo. Zdaniem Sądu Najwyższego w tych realiach orzeczona wobec obwinionego X. Y. kara upomnienia, jakkolwiek jest karą łagodną, to w sposób wystarczający realizuje cele wymiaru kary dyscyplinarnej. Obwiniony X. Y. widzi karygodność swojego postępowania, na co wskazuje chociażby jego postawa podczas toczącego się przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego. Nie należy też tracić z pola widzenia, że poniósł on już dodatkowe konsekwencje służbowe wykazanych uchybień, w postaci odwołania z funkcji przewodniczącego [...] Wydziału [...] Sądu Rejonowego w X.. W związku z powyższym, Sąd Najwyższy nie podzielił podniesionego w odwołaniu zarzutu rządzającej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej i nie uwzględnił wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe. Kara przeniesienia na inne miejsce służbowe jest karą dotkliwą i surową, która powinna być wymierzona w wypadku niezwykle rządzających zaniedbań obowiązków godzących

w autorytet wymiaru sprawiedliwości wtedy, gdy przez wymierzenie jej należy uczynić zadość wymaganiom prewencji ogólnej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt SNO 42/14, LEX nr 1540147).

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.